

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

GABRIELA HORNOIU

Păsări-Doruri

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

* * *

Aripile ți s-au înfundat în țărână,
trupul chircit pare un dâmb de piatră
pe care iarba nu crește,
ploile cad peste tine,
trec prin venele tale
și se afundă în pământ.
Îl aud cum bea însetat.
Iarba crește în jur,
tu rămâi un înger de piatră
cu aripile înfundate în țărână.

* * *

Am aflat că viața nu este un drum lin,
însoțit de mesteceni și izvoare
cu limbile dezlegate, șoptitoare,
umbrit doar de nori pufoși
în spatele cărora se șes cucubeie.
Am aflat că viața nu este doar un zâmbet larg,
sau o iubire verde (chiar și iubirea e atinsă de toamnă),
am mai aflat că durerea nu este o raniță
pe care să o porți în spate,
ea îți cuprinde sufletul,
îi mușcă marginile până la sânge.
Poate de asta, uneori, lacrimile sunt ca macii.
Am aflat atâtea despre viață, încât aș putea să o iau de la capăt.

* * *

Iubirea
anotimp uitat sub zăpadă.
Chipul tău e acum o fotografie
din care timpul a mușcat cu lăcomie.
Cuvintele de care-mi e dor, au rădăcinile putrezite,
n-au mai înmugurit.
Verdele e doar o amintire.
Pereții sunt bolnavi de atâta singurătate,
iar păsările au amuțit.
Zborurile sunt invizibile, doar prin crăpăturile sufletului
aud fâlfâiri de aripi.
Câte cântece zac ucise!
Portativul e doar o cărare părăginită.
Iubirea, anotimp uitat sub zăpadă.

* * *

Aș fi vrut să prefac secunde în ore
să mai am timp cu tine,
să lungesc vara, să-i fac rochie cu trenă,
să se împiedice, să nu iasă din scenă.
Aș fi vrut să înalț ziua,
să nu las soarele să alunece în mare,
să lățesc noaptea,
să încapă cât mai multe stele,
să le numărăm
și-apoi să le-ncărcăm în Carul Mare.
Vezi tu, pe atunci, timpul se scurgea

ca apa printre stânci,
acum, sunetul timpului
seamănă cu dăgănitul clopotului,
ding-dang, ding-dang, zilele s-au lungit și
noapțile poartă tot mai multe stele.

* * *

așteaptă să răsară
înlăcrimatul soare
și vino!
așteaptă să dea marea în clocot,
să-și deșire sufletul albastru pe țărm,
și vino!
așteaptă să se încingă grâul,
să plângă bobul de dorul pâinii,
și vino!
așteaptă să răsară soarele de iulie
și vino!

* * *

Știi că dacă umpli caierul cu lacrimi
și-apoi le torci, obții fire de lumină?
Câte vise, cu noi, pereche, am ținut.
Le-atârnam să se zvânte la soare
și firul se transforma iar în lacrimă.

* * *

Locuiești atât de departe,
nici un gând nu ajunge la tine,
zborul i se deșiră,
urma lui e înghițită de soare,
sau de vreun nor călător.

*

Locuiești atât de departe,
nici o șoaptă nu-mi auzi,
frunze lacome și-nsetate o devorează.
Știai că șoptele-mi sunt înlăcrimate?

*

Locuiești atât de departe,
nici un pas nu m-aduce la tine,
se rătăcește între ieri și azi,
se-ncurcă între amintiri și vise.
Un sărut învechit sau un sărut tânjit.

* * *

Era la început de cânt,
buzele mele în armonie cu buzele tale,
nici o notă nu suna fals,
acorduri perfecte, dacă vrei să-ți amintești,
ascultă Primăvara lui Vivaldi.

*

De câte ori mă gândesc la noi,
adorm cu fruntea îngropată-n cântec.

nu mai visez urme pe cer,
aripile tale s-au topit
tot încercând să te întorci,
nu mai visez
c-ai să-mi aduci
brațe de flori.
sufletul lor s-a stins
în bulbi.
nu mai visez că mă săruți,
ochii mă dor de-atâta plâns,
buzele au șters numele tău,
iar între dinți, chiar ieri am strâns
ultimul dor.

Era atâta noapte-n mine
că-mi auzeam celulele foșnind.
Mi-era trupul ca un cer cu stele
iar inima o lună tremurând.
Păsări de-ntuneric mă strigau
cu glasuri de ape,
ca un clipocit.

O iubire murise în lume
și un clopot plângea dăngănind.

* * *

Împart cu tine zăpezile bătrâneții,
o ninsoare tu, un viscol eu,
gerul îl trăim împreună,
ca doi sâmburi într-un măr de foc
ce nu vor mai rodi niciodată.
Împart cu tine nopțile lungi
și-ți povestesc cum visam
să mă scoți din vară,
să-mi desprinzi nisipul de pe tălpi,
să-mi smulgi marea din suflet,
să-mi dai să beau din rugina frunzelor
și să mă înveți să cânt dorul păsărilor.
Dar am ieșit singură din vară,
am zăbovit în toamnă cât un strugure prea copt,
vrejul și-a pierdut verdele și-am rămas eu,
să mă atingă bruma.

* * *

M-am săturat să-mi port durerea la rever,
ca pe o floare deja ofilită, să-mi simt fața mângâiată
de două mâini acoperite de mănuși,
să mă doară atingerea rece.
Am obosit să zâmbesc elegant,
să-mi țin spatele drept

și mâinile lipite de corp, să-mi arcuiesc gâtul.
Sunt o balerină îmbătrânită
ce n-a mai urcat pe poante de câteva anotimpuri.
M-am plictisit să-mi urmez drumul
și să simt cum din spate mă urmează,
ca o umbră, moartea.
Am să-mi cos auzul și văzul
c-un fir de uitare
și-am să mă mut în adâncul sufletului meu,
acolo unde nici iarba nu mai crește.

* * *

Port pe buze un zâmbet stingher.
De câte ori cerul se-ntuneacă
și umbre se lungesc peste lume,
zâmbetul se prelinge
ca un fir de sânge.
Și-atunci, de teamă,
mâinile se transformă în ancore
cad și se înfig în pământ.

*

Arăt ca o corabie rătăcită pe un țărm pustiu.

* * *

Voiam să rămân în iubire,
să capăt forma inimii,

să nu mă atingă nicio furtună,
ape să nu mi se-agațe năvoade în plete,
soarele să nu-mi decoloreze culoarea,
vântul greoi să nu-mi zdrențuiască hainele,
timpul să nu-mi rănească fața,
dar pesemne mi-e dat să iau mereu forma tristeții,
ca un abur să umblu prin lume, nevăzut, neatins...
Și cât de mult mi-am dorit să rămân în iubire!

* * *

De la frunze am învățat să tremur,
am învățat să cânt și să ascult,
am învățat să privesc zborul păsărilor,
să le ascund cuiburile de ochii încinși ai soarelui,
de furia ploilor, de vorbele fulgerate și de strigăte.

*

Tot de la frunze voi învăța să mor,
încet, am să mă desprind de ram,
am să zbor un pic, precum păsările,
apoi am să-nchid ochii
și-am să îmbrățișez pământul.

* * *

Trăiesc dincolo de viață,
ascultând două ploi
care se privesc ca în oglindă,
una la fereastră, cealaltă în mine .

*

Din când în când fulgere le luminează chipul
și tunete le acoperă plânsul.
Ploaia din mine nu o împart cu nimeni.
Ploaia de la fereastră o vedem toți,
dar puțini îi înțelegem lacrimile.

În mine, un cortegiu funerar,
iubiri trecute sunt înmormântate.
Inima, clopot, bate trist și rar,
dang, dang, dang!
Între timp, eu, lacrimă spectator,
îmi repet că viața este un delir.

Timpul mă arde.
M-am topit încet și
m-am prelins ca mierea.
Puțini au știut că tinerețea
mi-a mirosit a salcâm.
E un ceas sfâșietor de sfânt.
Se ridică dinspre rădăcini
un miros de tămâie.

* * *

Pașii grei ai tristeții
sfărâmă umbrele amintirilor.
Pereții poartă lacrimi sângerii.
Pe la colțuri stau atârnați păianjeni.
Nu mai Țes, au îmbătrânit
și lumina s-a împutinat.
Un drum ca un fir de ață
se pierde în negură.

*

Lumea e din ce în ce mai gheboasă,
un cer greu i s-a așezat pe umeri.
Raiul e suprapopulat.

* * *

Am început să-ntineresc, să-mi fie tot mai verde sufletul,
să mă împutinez, să fiu tot mai mică, tot mai mică,
să nu mă mai găsească nicio durere, să nu mă vadă nicio
lacrimă,
m-ar putea strivi, și-aș muri acum, când am început să
întineresc.

Am trăit toate durerile lumii atunci,
când ar fi trebuit să văd doar soarele și să-l urmez cu pași
iresponsabili.

Dar azi am început să înverzesc, și sunt atât de mică,
de parcă aș fi un bob de grâu ce-și așteaptă coacerea.

* * *

Sufletul îmi pare un oraș părăsit de oameni.
Străzi înguste, acoperite de întuneric,
străjuite de felinare oarbe,
case cu gurile ferecate, prăvălii cu obloane trase,
doar ploaia își plimbă trena,
și dacă are puțin noroc, o însoțește și vântul.
Umbrele amintirilor din alte vieți,
pândesc la colțuri, gheboase, flămânde și însetate.
Nicio dorință de plimbare nu-mi străbate venele.

* * *

A fost o poveste de iubire ca o primăvară timpurie.
Păsările s-au grăbit să-și vadă cuiburile,
s-au întors ademenite de un soare fals,
copacii s-au scuturat de iarnă și au înmugurit,
mi-am dezgolit umerii și inima
și m-am lăsat mângâiată și sărutată.
Acum stau rușinată în mijlocul ninsorii,
copacii și-au lipit crengile de trup,
mugurii plâng verde timpuriu,
păsările tremură în cuiburi,
în loc de aripi au țurțuri,
inima mea rănită și încovoiată de durere,
îmi însângerează pieptul.

* * *

Am aflat că moartea îți pătrunde în trup pe sub unghii
și o vreme se plimbă nestingherită prin vene,
ridicând stăvilare și oprind sângele să alunece.
Am aflat că moartea nu poartă de fapt haine cernite,
ea seamănă mai degrabă cu un cer senin.
Viața m-a învățat să mă despart de cei dragi în genunchi,
rugându-mă, m-a învățat să-i iubesc până dincolo de cer.
Și așa am aflat că atunci când pierzi,
lumea nu se va opri în loc pentru tine,
inima ei va continua să bată cu indiferență.
Am mai aflat că azi îți poate fi vară
iar mâine poți fi doar un sloi de gheață,
sau, și mai trist, un nume pe un pomelnic.
Multe mi-au fost date în viața asta, și multe am mai aflat,
unele poate prea devreme și nu le-am știut descifra
mesajul.
Dar ce bine că le-am aflat, am devenit dintr-o slugă,
un om bogat în toate, pentru că am aflat ce preț are viața.

* * *

Copacii par că se sinucid,
vântul are lama ascuțită ca a unui briceg,
mugurii nu-ndrăznesc să deschidă ochii,
de parcă ar ignora primăvara.
Ploaia asta deasă și rece
îmi torturează lumea verde.
Străzi pustii, case bătrâne, garduri strâmbe,

amintiri acoperite de praf,
vene străvezii prin care-mi văd sângele poticnindu-se.
Și toate astea sub un cer
unde îngeri răbdători așteaptă soarele.

* * *

Primăvara, când apele își dezleagă limba, îmi amintesc
de noi,
ținându-ne de mână, purtând încă semnele iernii,
obrajii mei palizi, ai tăi nerași, buzele mele livide,
ale tale lacome, ochii mei larg deschiși,
așteptând păsările călătoare, ai tăi umbriți de gene prea
dese,
și-năuntrul lor, sufletul meu golaș.

* * *

Primăvara îmi amintește întotdeauna de noi,
de brațele tale puternice în care-mi făcusem cuib
o iarnă, pentru unii prea puțin,
pentru mine, un izvor din care mă adăp de-o viață.

* * *

Sparg lacrimă în lacrimă
și gând în gând,
dezbrac pielea asta ofilită
și palidă
și aștept.

Știe cineva
cât suferă un copac
până înflorește?
Oamenii cred
că în buzunarul de la piept
încap două grame de fericire,
un El și o Ea.
Haina mea cea nouă
nu are buzunare.
Port în piept
o cutie poștală.
Să-mi scrii!

* * *

Singura muzică familiară auzului meu
erau pașii lui plecând,
ușa scârțâind a pustiu,
mobila scrâșnindu-și balamalele,
vântul vuind
și păsările strigându-și perechea.

Singurul drum pe care îl mai puteam face,
era de la pat la fereastră.
Porneam înainte de ivirea zorilor,
ajungeam odată cu soarele
și îmi petreceam câteva ore privind lumea.
Drumul de întoarcere mi se părea întotdeauna istovitor.

Toată viața așteptasem să-mi crească aripi,
și când au crescut, n-am știut ce să mai fac cu ele.
Nu cunoșteam decât o muzică,
a pașilor tăi plecând,
și străbătusem toată viața un singur drum,
de la pat până la fereastră.
Și când te gândești ce acorduri aș fi putut auzi
și ce de călătorii aș fi putut face,
dacă aș fi ieșit măcar o dată în lume.

* * *

Cel mai greu mi-a fost să mă dezbrac de vară,
de hainele ei verzi catifelate,
să-mi desprind florile din păr,
să-mi plâng albastrul din privire
până la ultima picătură,
să las nori gri să mi-i umple,
să-mi împovăreze genele.
Dureros a fost să îmbrac hainele toamnei,
să-mi deschid ferestrele inimii
și să văd păsări-doruri
adunându-se stoluri
și dispărând în zboruri strânse
dincolo de orizont.
Prima ploaie m-a găsit nepregătită,
vântul mi s-a strecurat pe sub hainele pământii
și găsind inima pustie
mi-a spulberat dintr-un suflu
ultima speranță.

* * *

Am obosit să așez noaptea lângă zi
și să văd că noaptea-i mai înaltă,
am obosit să tot aștept
între două ploi o rază de soare,
și, când în sfârșit apare
o mașină grăbită, o frânge.
M-am plictisit așteptând să mor,

* * *

Durerea se ridică spre cer ca un fum dens,
în urma ei, copacii se dezbracă în grabă
și așa golași, cu ramurile lipite de trup,
par a fi un cortegiu funerar.
Lumea mea verde se prăbușește,
pământul o înghite flămând - lacom.
Câteva ciori se adună ca la pomană,
un croncănit acoperă lumea,

* * *

Ultima minune despre care vorbeau copiii
era un telefon care imita vocea mamei,
noi nu mai știm să ne bucurăm de viață.
Nu ni se mai pare demult un miracol.
Într-o zi soarele și-a acoperit un ochi
și nimeni n-a văzut.
Oamenii nu mai cred în Dumnezeu,

vocile sunt tot mai păgâne.
Dacă într-o primăvară păsările
n-au să mai vină din țările calde?
Aseară a mai apărut o stea și n-a botezat-o nimeni.

* * *

Despre noi pot povesti castanii,
pot spune păsările,
poate și ploaia își mai amintește de noi,
despre noi șoptește iarna când își cerne fulgii,
povestește râul când își mângâie malurile.
Pe noi ne plânge luna când îmi zărește umbra
târându-se pe asflat,
când se împiedică de privirea mea cutreierând cerul.
Despre noi își amintește vânzătorul de flori.
Acum a închis taraba, a dat faliment,
Pereții își amintesc de tine,
uneori mă lasă să-mi sprijin trupul de albul lor trist.
Un cântec vechi mă prinde în brațe,
și în timp ce mă dansează, eu îi plâng despre noi.

* * *

Cântecul meu s-a sfârșit,
ultima notă n-am mai cântat-o,
am mușcat din ea
ca din mărul păcatului,
cu poftă.
Ce folos că eram pasăre,
nu m-ai auzit niciodată.

* * *

Aș vrea să mă înalț ca un val,
să-ți cuprind umerii,
să te acopăr,
și-apoi să mă preling
pe trupul tău
și să-ți zac la picioare.
Poate, uneori, te-ai oglindi
în apele mele.
Ți-aș dărui
orele mele întregi,
cu migală șlefuite.
Eu nu le știu trăi fără tine.

* * *

Când drumul ți se pare mult prea lung
și umbra ți se-așează-n față ca un scut,
nu te-ndoi că n-ai să ai putere,
pășește, timpul asta-ți cere.
Când orele îmbracă haine grele
și mersul le e mult prea legănat,
aleargă tu, fă slalom printre ele
și ziua nu-ți va mai părea de neînchinat.
Când doru-ți sapă pe sub ochi poteci
și vorbe de alint nu prea găsești,
mai bine plângi, umple-ți golul din piept,
să nu te sperii, n-ai să te îneci.

Timp, oprește-ți secundele,
vreau să mai stau cu duminica asta ploioasă,
să deslușesc furia tunetelor,
simt cum sângele mi se zbate în vene
și obrajii de ceară se coc,
pereții nu-mi mai par goi,
i-am gătit cu bucăți de viață.
Uite, un zâmbet mut
și-o privire albastră mă-nsoțesc
în duminica asta de toamnă ploioasă.
Timpule, stai, oprește-ți secundele!

Tu, soare prăvălit pe pământ,
stins într-o baltă de sânge
și plâns de pescăruși.
Zac la hotarul dintre viață și moarte,
bufnițe mă privesc cu ochii aprinși,
mi-e toamnă,
beau aghiazmă să-mi curățe gura
de sărutul tău,
sufletul mi-l hrănesc cu anafură
și-l aud plescăind lacom,
veșnic flămând.
Mi-e toamnă.